

ШІСТЬ ТЕАТРОЗНАВЦІВ У ПОШУКАХ ГЕРОЯ

Перші інтерв'ю, як і перші ролі, запам'ятовуються назавжди. Студенти третього курсу театрознавчого відділення ЛНУ імени Івана Франка обрали об'єктом уваги однокурсницю Мирославу Солук, студентку акторського відділення університету. Майбутні театрознавці і майбутня актриса вперше працювали у навчальній університетській радіостудії – їх розмову подаємо в журнальній редакції.

Тарас Федорчак: Влітку 2001 р., коли ми закінчували другий курс, відбулась прем'єра вистави: “Картка любови” за твором Романа Горака на Камерній сцені Театру імени Марії Заньковецької. Це був Твій дебют, перша серйозна робота на сцені. Отже, таке собі скромне питання: Твої враження?

Мирослава Солук: Не можу передати. Я була щаслива, коли мені сказали, що гратиму роль молодої Ольги Рошкевич. Просто щаслива...

Т. Ф.: Твоєю партнеркою була Ірина Шумейко, а режисером Григорій Шумейко – досвідчені митці. Як вам працювалось?

М. С.: Спочатку була налякана. Ось я, студентка... Мені доведеться працювати з акторами, у яких така практика, досвід. Але ставлення до мене було дуже хороше. Мені дозволяли імпровізувати, так само, як і іншим артисткам. Я могла виходити на площадку і пропонувати свої ходи, свої думки. Мені це дуже подобалось, я не зустрічала найменшого спротиву. Ірина Йосипівна особливо мене підтримувала, давала поради.

Т. Ф.: А не було страху, що досвідчена артистка відсуне Тебе на другий план, що на її тлі Ти виглядатимеш якось не так...

М. С.: Ніколи! Думаю, тут допомогли заняття з акторської майстерності на курсі Богдана Миколайовича Козака. Він нас готує до цього, до реальної праці на сцені. Я знала, що повинна робити, знала, що таке сцена, її закони. Це допомагало мені почуватися впевненою, бути зосередженою на дії...

Сцени з вистави “Картка любови” Р. Горака, режисер Григорій Шумейко, художник Олесь Нога, Львівський академічний театр ім. М. Заньковецької, 2001 р., Мирослава Солук - Ольга Рошкевич, Ірина Шумейко - Ольга Озаркевич (світлина Тараса Гунька)

Марія Кошелінська: Як Ти відчувала атмосферу вистави?

М.С.: Коли режисер вперше ознайомив мене з майбутньою роллю, я запитала: “То я повинна зіграти молоду закохану дівчину?” Здавалось, що це не важко. Але Григорій Шумейко поставив цілу низку несподіваних завдань: “На тобі повинна віддзеркалитись і та, старша жінка, її проблеми; ти повинна бути двоплановою...” Все це наповнювало мій образ глибиною, якщо хочете, містикой. Тому атмосфера під час вистави була не побутова, а якась... містична...

М.К.: Чи допомагала Тобі музика?

М.С.: Звичайно. Спочатку пів години я стою за кулісами, готуюсь до вистави, згадую усі свої завдання. І коли звучать перші такти музики, там, де голос жіночий... Вона тебе просто “заводить”. І ти відчуваєш, що от зараз усе почнеться і ти до цього – готова. Надзвичайно допомагає.

М.К.: Щодо костюмів. Протягом усієї вистави Ти спершу поступово роздягаєшся, потім – перевдягаєшся. Чи не виникало дискомфорту, внутрішнього опору до цього прийому?

М.С.: Ідея з костюмами як на мене дуже цікава. Звичайно, вбрали нас як капусту: багато різних “шарів” одягу. На перших репетиціях було дуже незручно, згодом все відпрацювали... Це до певної міри допомагало схватитись за конкретну дію.

Микола Перун: Ти займаєшся в акторській майстерні професора Богдана Миколайовича Козака. Розкажи про свого викладача, своє навчання.

М.С.: Перший урок акторської майстерності... Це було в театрі, там, високо, на студії... Ми переодягнулись... І почали грати... в дитячі ігри. Викладач нам говорив: “Ви – квіточка. А тепер... Уявіть, що ви – метелик”. Або: “Побігаємо, як коники. Станьте дітьми. Згадайте, які ви були в садочку”. Це було для мене так дивно. І цікаво. Ми потім, згодом, зрозуміли, для чого це. Було дуже нелегко. Тепер ми розуміємо: це потрібно для того, щоб бути органічними, вірити в те, що робимо, як діти, бути щирими. Якщо будемо вірити ми – повірять і нам. Так починались наші тренінги. Потім – етюди... Після того, коли наше тіло стало готове, а голос – “розігрітий”, ми працювали над Чеховим, Шекспіром.

М.П.: Ви щось записували, вели нотатники цих репетицій?

М.С.: Звичайно, ні. Наш викладач говорив: “Я не хочу бути академічним професором. Сісти, диктувати вам щось. Наша професія – практика. І тільки практика”.

М.П.: У Тебе змінилося все життя: середовище, коло спілкування, змінився, мабуть, Твій світ. Зрозуміло, що сьогодні на першому плані в Тебе акторська майстерність. Що вона для Тебе – цікава пригода, нестерпний зубний біль, стиль життя?

М.С.: Дякую за гарне питання. Це для мене спосіб життя. Тому що, чесно кажучи, я відгородилась від усього. Можливо, я й грішу проти сім’ї. Рідко приїжджаю додому – живу у Новояворівську, це тридцять кілометрів від Львова. Спочатку мама мене не розуміла. А тепер змирилась: “Так, ти божевільна, ти одержима.” І махнула рукою. Коли мама приїхала на прем’єру, побачила мою роботу, сказала: “Ну, дитино, продовжуй. Я за тебе рада”. Мені було дуже приємно почути ці слова від найближчої людини, від...єдиної моєї колежанки, яка знає про мене все і повністю довіряє. Я щаслива, що в мене така мама. Золота мама. І тому я живу зараз акторською майстерністю. Паралельно танцюю, співаю. Тому що це невід’ємне. Актор повинен бути різноплановим. Увесь час присвячую саме майбутній професії.

М.П.: Така самопожертва!

М.С.: Це просто мій обов’язок...Як студентки.

М.П.: Питання до студентки Мирослави Солук. Як Ти прийшла до університету? Де вчилася, як, якою була Твоя доля до вступу?

М.С.: Моє “доуніверситетське” життя не віщувало майбутнього акторства. Хоча паралельно

із середньою школою закінчила музичну – навчалась гри на фортепіано, займалась хореографією. У школі була мало не співачкою. Так, мені прогнозували майбутнє естрадної співачки. Я дивувалась, тому що для мене тоді це було просто захоплення. Ну, писала собі пісні, музику. Тоді вони, звичайно, здавались такими хорошими. А тепер бачу – примітивні... Але при цьому всьому я почувалася майже зіркою в школі. А насправді серйозно готувалась до англійської філології і збиралась вступати до Львівського університету саме на цю спеціальність. Але... через певні обставини передумала. Вирішила вступати до культосвітнього училища на акторський факультет. Однокласниця сказала: "Спробуй, ти ж справжня артистка!". Я й спробувала. Здавала лише іспити зі спеціальности, бо шкільний атестат був із срібною медаллю. Мене зауважив Григорій Шумейко і порадив: "Дитино, вступи до університету. Маєш шанс". Я забираю документи з училища, де всі були страшенно незадоволені з цього, бо мене вже зарахували, і вступаю до університету на платне відділення. Згодом мене перевели на державне навчання. Учитися мені шалено подобається. Ось така моя доля.

Олександра Калініченко: Мирославо, скажи, будь ласка, що Тобі подобається, а що, можливо, – ні в університетській акторській освіті?

М.С.: Зараз усе дуже подобається. Ми вже третій курс, залишилися спеціальні предмети, література. А от на першому, другому курсі, як на мене, було надто багато дисциплін... Хоча це не точно – їх вели чудові педагоги. Але багато часу забирали... книжки. Ми приходили з "акторської майстерности" о десятій вечора, деколи навіть пів на одинадцять. Шалено стомлені. Про читання й мови не могло бути. Деякі педагоги нас не розуміли. Але ми намагались пояснити, що фізично не залишається часу на писання рефератів, якщо віддаєшся повністю головному – акторській справі.

О.К.: А як бути з інтелектуальним розвитком? Фізичні тренінги ж не все вирішують?

М.С.: Далеко не все. І список літератури з майстерности актора надзвичайно великий... Тому я віддаю перевагу в читанні книжкам з фаху. Для мене краще читати Станіславського, Мейерхольда, Гротовського, аніж, скажімо, ...філософа Канта. Це добре, що є цікаві філософи... Але мені сьогодні кортить дізнатись, що ж відбувається там, у моєму світі, у моїй професії.

Т.Ф. Твоя заповітна роль?

М.С.: Я просто мрію, щоб вони завжди були – різні. Дозволю собі нагадати Станіславського: немає поганих ролей, є погані актори. Тому навіть епізодична роль завжди тішить. Вона є, її треба зробити.

Володимира Кутерного: Чи є у Тебе мрія зіграти роль у кіно?

М.С.: Ой! Є! Але думаю, це ніколи не станеться, а якщо

В. К.: Але попри це, що б Ти хотіла зіграти в кіно?

М.С.: ...Детективну роль. Це був би справжній детектив. Мафія!

В. К.: Твій взірець кіноактриси?

М.С.: Всім відома Джулія Робертс. Цікаво спостерігати за її умінням внутрішньо перероджуватися. Я в захопленні від її гри. Зразок!

Олександра Калініченко: Якою актрисою Ти себе відчуваєш: комедійного чи трагедійного плану?

М.С.: Мабуть, ліричного...

О.К.: Наприклад...

М.С.: Маруся Чурай!

Т.Ф.: Ти не мрієш випробувати себе в режисурі?

М.С.: Я планую в майбутньому податись у режисуру. Мені подобається...будувати! Я навіть своїх однокурсників дістаю. Вони опираються: "Перестань нами керувати!" Це дуже цікаво. Дуже.

О.К.: А якщо б стала режисером – яку б виставу Ти поставила першою?

М.С.: Думаю, це б була моновистава.

В. К.: А якою Ти бачиш виставу – візитну картку вашого акторського курсу?

М.С.: "Блакитна троянда". Зрозуміло, що цю п'єсу Лесі Українки дуже складно поставити. Але в нас хороша, сильна група. Я взагалі мрію, щоб наша група утворила свій театр. Але треба, щоб усі жили цією ідеєю.

Роман Лаврентій: Мирославо, хто Ти за гороскопом? Чи віриш у них?

М.С.: Я – Терези. Важу, переважую, перш ніж зробити вчинок. Люблю, щоб у мене все було у рівновазі. Щоб конкретність була. Без різких перепадів. Така я... Це справді мій знак.

Р.Л.: А уяви, що Ти зловила золоту рибку. Що б Ти для себе попросила?

М.С.: Щоб моя група утворила свій театр...